

Giới thiệu Tương Tư Mùa Đào Nở

Truyện Tương Tư Mùa Đào Nở của tác giả Diệp Mộng thuộc thể loại cô đại, nội dung truyện hơi ngược. Mùa Đào lại nở rồi, lại một mùa hoa đào nữa, người đang ở đâu?. Một mối tình si, lại để lại sự hối hận khôn nguôi. Cố gắng hết sức, yêu, rồi để lại sự lạnh nhạt, vô tình.

Lời hứa sẽ trọn đời trọn kiếp ở bên nhau, thế nhưng, tất cả chỉ là ảo tưởng của hắn. Cái mà gọi là tình yêu mãi mãi liệu có nằm trong hắn, người mà hắn đang tìm kiếm liệu sẽ xuất hiện và hắn sẽ có một cuộc sống như mình muốn.

Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Mùa Đào Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Làn gió xuân nhẹ nhàng phất qua, để lại sự tươi mới. Không khí vừa mới qua một trận gột rửa của làn mưa biếc. Đáng lẽ ra, mùa xuân, phải vui vẻ là thế, nhộn nhịp là thế, mà lúc này, trong rừng đào, lại u buồn làm sao...

-Đồ nhi, không gặp sao? - Thanh niên áo trắng mỉm cười ôn nhã nói, trước mặt là một bàn cờ với thế trận đang lâm vào bế tắc, tay người thanh niên nhẹ nhàng phẩy cây quạt trắng, hàng tóc được buộc lỏng lẻo, có vài sợi rơi xuống bờ vai hơi gầy, vài sợi lại phất phơ theo hàng gió xuân.

Đối diện người thanh niên, cô gái áo trắng nhẹ mím đôi môi anh đào, cái bốt hình hoa đào trên trán lại càng khiến cô gái trông kinh diễm, đáy mắt hiện lên vẻ đau thương, lưu luyến, do dự, bao cảm xúc phức tạp, sau đó lại khôi phục vẻ lạnh nhạt vốn có của mình, nhưng vẻ phức tạp đó vẫn bị thanh niên nhìn thấy, nhưng hắn vẫn không nói gì, mỉm cười chờ đợi câu trả lời của cô gái.

-Không gặp - Cô gái lạnh nhạt đáp, trong mắt đã không còn một giọt sóng.

Người thanh niên mỉm cười, không nói gì nữa, như có thâm ý liếc mắt nhìn về phía cánh cổng, nhưng sau đó lại quay đầu, không ngoảnh nghiêng gì, chỉ nhìn chăm chăm vào thế cờ trước mắt.

-Sur phụ, mời đi tiếp - Cô gái thấy người thanh niên không nói gì nữa, coi như đồng ý, liền kính cẩn nói với người thanh niên.

Người đó không nhìn thế cờ nữa, chỉ nói:

-Đào nhi, có hay không, tự con quyết định - Người thanh niên đứng dậy, tà áo trắng phất phơ theo gió, đôi mắt lại như có như không liếc về phía cánh cửa. Bọn họ rõ ràng rất yêu nhau, yêu đến nỗi cuồng si, thế nhưng, chỉ tiếc...

Cô gái theo hướng người thanh niên nhìn về phía cánh cổng, ngoài đó, một người mặc trường bào màu đen, đôi mắt màu ánh trắng sâu như đầm nước luôn chỉ hướng về phía cô gái, mái tóc màu bạc nhẹ phất phơ trong gió. Cô gái khẽ rung động, nhưng lòng lại tự nhủ gạt phất sự rung động ấy đi, đôi mắt lạnh nhạt hướng người đứng ở cổng khẽ liếc, không nói một lời nào, quay lưng bước đi.

-Đào nhi... - Người đứng ở cổng cất giọng khàn khàn khẽ gọi, tuy rằng thanh âm rất nhỏ, tuy rằng khoảng cách rất xa, nhưng nàng vẫn nghe rõ mồn một, giọng nói quen thuộc ấy...

Hốc mắt cô gái nóng lên, nước mắt không tự chủ trào ra khỏi khóe mắt lúc nào không hay, nhưng bước chân nàng vẫn không ngừng lại, trong lòng lúc nào cũng có một thanh âm nhắc nhở mình, đừng quay đầu lại, nếu không, sẽ không nhận được muốn nhào ra ôm bóng dáng ấy, giống như lúc trước...

Sau khi cô gái đi được một lúc, sau lưng người mặc trường bào màu đen hiện lên một người:

-Thiếu chủ, lão gia, ngài... - Người đó còn chưa nói hết, người đó đã quát lên:

-Im miệng, ta không có loại cha như vậy! - Nói xong, cũng không chờ người kia nói hết câu, đã vận dụng khinh công đi chỗ khác.

--- ----- Trong rừng đào -----

Cô gái ôm đàn, đứng thần thờ trong rừng đào, bàn tay trắng thon thả nhẹ nhàng vuốt ve cây đàn, đây, là kỉ vật duy nhất nàng giữ lại, giữa nàng và hắn, bây giờ, đã giống như hai đường thẳng song song, không thể có một điểm chung nữa, cũng, không có gì liên quan tới nhau...

Tại sao, lòng đã nói sẽ vứt bỏ, mà vẫn không nhận được sự rung động, chẳng lẽ, nàng yếu kém như vậy sao, nhưng mà, tại sao chứ?

Nước mắt từng giọt từng giọt lách tách rơi trên chiếc đàn cổ. Đây đã là lần thứ mấy rồi, lần thứ mấy nàng đã rơi nước mắt, trước kia, nàng kiên cường lắm mà, không được khóc, không được khóc! Thế nhưng, nước mắt mặn chát vẫn cứ rơi, thật giống tư vị trong lòng nàng, là thế nào?

Phía sau nàng, một người thiếu niên thanh tú vận một chiếc áo màu tím đi tới, khẽ cời áo khoác trên người mình, khoác lên người cô gái:

- Sur tỷ, muốn khóc, thì cứ khóc đi, đừng đè nén như vậy- Người thiếu niên đi tới bên cạnh cô gái, khẽ nói.

- Tỷ...- Cô gái khẽ nấc lên, muốn nói rằng, nàng không có khóc, thế nhưng tiếng khóc nghẹn ngào vẫn cứ nấc lên trong miệng, chặn lại nhưng lời nàng định nói ra.

Người thiếu niên đưa vai ra trước mặt cô, mặc dù sắc mặt hơi khó coi nhưng lời nói ra vẫn không giấu được ý quan tâm:

- Này, cho tỷ mượn vai đây- Tựa như có ma thuật, cô gái nghe lời người thiếu niên, tựa vào bờ vai rộng mà khẽ nấc lên, không kìm nén nữa.

Ở xa, người thanh niên áo trắng ôn nhã nhìn thấy một màn này, khẽ thờ dài

- Haiz, cũng chỉ có Tử Nhi khuyên được nó...- Sau đó, nhìn về phía bầu trời, 3 năm trước, để Đào Nhi gặp hắn, âu cũng là lỗi của mình...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Mùa Đào Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Chương 2.1

Ta và hắn, gặp nhau vào 3 năm trước...

Ta vốn chỉ là một đứa trẻ mồ côi, không cha không mẹ, bị vứt bỏ trong rừng hoang, sống bên cạnh những con sói cho đến khi 5 tuổi.

Ta gặp được sư phụ, khi đó, chính miệng người bảo trên người ta có kịch độc, ban đầu, chỉ vì do hứng thú với loại độc này, người liền đem ta mang về, dạy cho ta cách viết chữ, cách nói, cách giao tiếp, dạy y thuật, độc thuật cho ta. Người đặt cho ta một cái tên mà khi đó vẫn nghĩ là rất đẹp: Đào Nhi, vì được sư phụ mang về nên ta căn bản không có họ, ta liền theo họ sư phụ là Ôn, sau đó, ta từ một đứa bé mồ côi không cha không mẹ lại có sư phụ ân cần chăm sóc và còn có một cái tên nữa, Ôn Đào Nhi. Ta khi đó đã sung sướng đến mức suốt ngày chỉ lặp đi lặp lại cái tên này suốt ngày, thật khôi hài.

Đến lúc ta 8 tuổi, sư phụ mang Tử Nhi 5 tuổi về, cái tên này, là do ta đặt, vì đồng tử của nhóc màu tím, trông rất đẹp. Ta nhớ, khi ta 5 tuổi, sư phụ cũng mang ta về, vì thế, ta thân thiết với nhóc hơn cả, hơn nữa, ta và sư phụ sống ở trong cốc, ngoại trừ sư phụ ra thì chẳng còn ai cả, dù cảnh vật trong cốc rất đẹp nhưng rồi nó cũng khiến ta lâm vào chán nản, khi có Tử Nhi, ta đã vui vẻ nghĩ, từ nay về sau có bạn chơi rồi đây.

Tuy nhiên, ta đi theo nhóc rất lâu, rất lâu, nhưng Tử Nhi chẳng bao giờ gọi ta một tiếng sư tỷ cả, thế nhưng ta vẫn không chịu khuất phục đi theo hắn. Có một hôm, Tử Nhi sợ ý bị răn cấm, ta vẫn luôn đi theo nhóc con liền vội vàng ngồi xuống bên cạnh chữa trị cho nhóc. Lúc ấy, Tử Nhi mới vào cốc chưa tới hai tháng, sư phụ cũng mang thằng nhóc con về rồi không thêm để ý đến hắn nữa, nên Tử Nhi đến cả bát mạch cũng không biết. Ta ngồi chữa trị cho nhóc trên thảm cỏ gần sơn cốc, ta rất hay ra đây chơi thả diều và hóng gió, sư phụ thấy cũng không để tâm, người nói chỉ cần không đi sơn cốc xa quá là được. Lúc ấy, gió thổi lật phất qua mặt khiến những sợi tóc ta bay bay cạo vào mặt hai đứa, thực ngứa! Tuy nhiên, hai đứa lại cười khanh khách, tất nhiên, nhóc con cũng chỉ cười mỉm mà thôi, mà tiếng cười của ta lại vang lên rất to. Từ sau sự kiện ấy ta và Tử Nhi dần trở nên thân thiết hơn, hai đứa cũng thường xuyên cười đùa với nhau nhiều hơn, mà ta, cũng coi nhóc con là đệ đệ ruột thịt của mình mà chăm sóc đối đãi. Mà trên cơ bản, chúng ta trừ không cùng huyết thống ra, trên cơ bản chúng ta đều giống như tỷ đệ ruột thịt cùng chơi cùng ở chung với nhau.

Cũng nhờ việc thân thiết với nhau mà Tử Nhi đem tất cả nỗi lòng biểu hiện ra cho ta thấy, từ đó ta mới biết được tên thật của Tử Nhi là Diệp Minh Phong, cái tên nghe thật soái a, thật không giống tên ta, ôn nhu làm sao. Tử Nhi cũng nói với ta nhóc con là người hoàng thất nước Đại Minh, bị thất lạc và hãm hại nên lưu lạc tới nơi này, bọn hãm hại đã giết mẫu thân nhóc, khi nói đến việc mẫu thân nhóc bị sát hại, trong mắt Tử Nhi đỏ ngầu lóe lên ánh sáng thì huyết và cừu hận, ta có chút sợ, nhưng chỉ vài giây sau Tử Nhi hình như cảm nhận được tâm tình sợ hãi của ta nên đã trở lại bình thường và vuốt vai an ủi ta. Khi đó, nhóc lại hỏi ta vậy tên thật của ta là gì, ta cũng rất thành thực trả lời Ôn Đào Nhi, vì nhóc đã kể hết những chuyện liên quan đến quá khứ của nhóc cho ta, ta cũng không thể giữ khư khư không nói gì về mình, hơn nữa, căn bản ta là cô nhi, lại chỉ thêm 5 năm chung sống với sói không có gì đặc sắc cả nên ta cũng không giữ lại mà kể hết cho Tử Nhi từng chi tiết một. Nhóc hẳn cũng khá ngạc nhiên khi biết ta là cô nhi nhưng chỉ vài khắc chung sau nhóc đã bình thường trở lại, khi đó, ta rất hâm mộ định lực của Tử Nhi a, chỉ vài khắc chung sau đã che dấu được cảm xúc của mình, ta nghĩ, nhóc con này hẳn là rất lợi hại!

Cứ thế được 10 năm trôi qua an bình bên trong cốc, ta và Tử Nhi thừa kế y bát của sư phụ, riêng Tử Nhi lại được học thêm binh công, võ công, còn ta chỉ có được y thuật và độc thuật và trận pháp. Ta rất không phục, từng dùng mọi cách làm nũng đến tức giận mắng mỏ và tuyệt thực nhưng đều không có hiệu quả. Khi bị ta làm nũng, sư phụ luôn luôn ôn nhu xoa đầu ta bắt đầu đi lắc đầu nói rằng ta là nữ hài tử, đánh đánh giết giết cái gì chứ, nhưng mà, ta luôn cảm thấy lý do đó quá không thích hợp, tựa như sư phụ đang nói dối vậy. Nhưng xưa nay ta đều rất ý lại sư phụ nên cũng không hỏi nhiều lắm. Ta cũng nhận thấy một điều kỳ quái là sư phụ đối với ta rất ôn nhu, nhưng khi đối mặt với Tử Nhi thì rất nghiêm khắc, Tử Nhi toàn lén tâm sự với ta rằng sư phụ thật sự chẳng ôn nhu tí nào, chẳng giống với cái tên ôn nhã của sư phụ. Ôn Văn Hiến. Ta khi đó chỉ nghĩ, chắc là sư phụ muốn Tử Nhi thành tài nên mới nghiêm khắc như vậy, bởi vì Lâm thâm ở phòng bếp thường luôn nấu đồ ăn ngon cho bọn ta đều nói thương cho roi cho vọt mà.

Thế nhưng ta tuổi còn nhỏ nên đối với cái gì cũng tò mò, vì vậy liền hiếu kỳ đi hỏi sư phụ, khi đó, câu trả lời ta nhận được là bởi vì ta là người tôn quý nhất trên đời này, khi đó, ta chớp chớp mắt to tròn, cái gì gọi là tôn quý nhất, ta cũng chỉ là một đứa bé được bảy sói nuôi lớn thôi mà, có cái gì đặc biệt đâu, khi

đó,ta vẫn chưa hiểu dụng ý của người nên liền ném luôn câu này vào tai này ra tai kia,nên đã khiến sau này hối hận vô cùng.

À,nói đến vụ việc bị bảy sói nuôi lớn,vì trong suốt 5 năm qua ta đều giao thiệp với bọn chúng nên đã hình thành khả năng nói chuyện cũng thuần phục đã thú.Nói cơ bản là chúng nó đều rất nghe lời ta,ta nghĩ là do ảnh hưởng của 5 năm sống trong rừng rậm hoang dã,thế nhưng,sự thật minh chứng ta đã sai,hơn nữa,sai rất thể thảm,đến sau này ta mới biết mình ngu xuẩn ra sao.

Ở bên cạnh sư phụ hơn 10 năm,đến năm ta 18,Từ Nhi 15,sư phụ liền đá chúng ta ra khỏi cốc,nói cho oai là cho chúng ta ra ngoài luyện tập,nhưng theo ta thấy thì người hình như chỉ muốn trút bỏ hai cục nợ là ta và Từ Nhi,vì hình như người thờ phào nhẹ nhõm lắm khi hai chúng ta lên đường.Dọc đường đi đều rất thuận lợi,nhưng mà...

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Mưa Đào Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 2.2

Trên con đường mòn nhỏ,hai bên đường bóng cây râm mát,vì đã trưa nên mọi người ai cũng về nhà cùng vợ con,gia đình hưởng thụ bữa cơm trưa,để lấy sức làm việc cho buổi chiều vất vả.

Ta cùng với Từ Nhi lên đường được khoảng 2 canh giờ trước,vì không biết cưỡi ngựa nên ta đành phải ngồi bên trong xe ngựa,còn Từ Nhi thì đi đằng trước cưỡi một con ngựa thuần chủng màu đỏ tiền điểm,cũng không biết nhóc lấy từ nơi nào,bởi vì lúc chúng ta lên đường,đồng một cái con ngựa đã xuất hiện ở trước cửa cốc rồi.Ta hỏi thì nhóc chỉ cười không nói gì.Ta và nhóc ở chung với nhau bao nhiêu năm,huống chi còn thân quen như tỷ đệ ruột,tất nhiên sẽ biết một số thói quen của nhau. Mà một trong số thói quen của nhóc chính là nếu nhóc không muốn nói thì đừng hòng cậy miệng nhóc ra để lấy một chút tin tức nào.Giống như con trai ở dưới đáy biển mà sư phụ hay nói vậy,nhưng mà miệng tên này so với trai còn chặt hơn,nên ta không thể còn cách nào khác là từ bỏ. Lại nói ta cũng lớn rồi,không còn trẻ con như hồi nhỏ nữa,cũng không còn lòng hiếu kỳ to lớn ấy nữa,chỉ muốn an phận một mình cùng với sư phụ và Từ Nhi,nên khi không hỏi được ta cũng hơi mất mát một chút,nhưng chỉ vài giây sau,tâm trạng không vui ấy đã không còn một mống.

Ngồi trong xe một mình, ta cũng chẳng còn gì làm nên thì thoảng ngoảnh đầu ra ngắm cảnh cây cối,nhưng mà dọc đường đi toàn cây với cỏ cỏ thể này thật sự rất là chán.Thật ra thì ở trên xe còn có một bàn cờ,nhưng bình sinh ta có một tính cách đó chính là : lười. Huống chi trong xe còn không có ai,ta vốn đã ghét chơi cờ nay lại ngồi chơi một mình thì ta chắc chắn sẽ chết ngất vì chán mất.

Ngồi ngắm cảnh cây cối cho đã mắt thì ta lại quay sang nhìn Từ Nhi,nói thật,bao lâu nay ở chung với nhau không nhận ra,chứ bây giờ nhìn kỹ thì trông Từ Nhi cũng khá soái.Hôm nay nhóc mặc một bộ trường bào màu tím,bên hông còn có một cây tiêu ngọc và một cái hồ lô rượu.Đôi mắt màu tím của Từ Nhi ở dưới ánh mặt trời phản chiếu ra hào quang.Nhìn tổng thể thì trông nhóc cũng khá là tiêu sái.Ta dám cá là nếu mà có một vài cô nương ở đây,họ chắc chắn sẽ theo đuổi nhóc cho mà coi.Nhìn lại dung mạo của Từ Nhi,người tỷ tỷ là ta đây cũng có mấy phần tự hào.

Bỗng nhiên xe ngựa cộc một tiếng dừng lại,làm ta suýt nữa u đầu,may mà ta phản ứng kịp, bàn tay ta khẽ vén rèm lên,ta ngược nhìn Từ Nhi,hỏi:

-Có chuyện gì thế?-Ừm,chưa bao giờ thấy Từ Nhi có vẻ mặt hoảng hốt như thế,tám phần là có chuyện rồi,giọng gắt gỏng của ta khi nhìn thấy vẻ mặt này của nhóc cũng dịu xuống đôi chút.

Từ Nhi quay đầu về phía ta,đôi mắt màu tím hiện lên vài phần không ổn,khó xử nói:

-Sư tỷ,ta có việc rồi,tỷ có thể tự mình đi hay không?-Giọng nhóc có phần gấp gáp.

Ta không chút do dự nào gạt đầu,ta cũng không phải nữ tử yếu đuối mảnh mai đến nỗi cần người khác bảo vệ.Hơn nữa,nếu dọc đường này có Từ Nhi ở đây sẽ không còn thú vị nữa,đây là lần đầu tiên ta ra khỏi cốc,nếu mà bị nhóc quán thúc và suốt ngày nhìn chăm chăm mình thì sẽ làm sao đây ?.Công năng của nhóc giống hệt như bảo mẫu vậy,lúc nào cũng quán thúc ta.Nhóc mà ở đây,quá trình đạo chơi dân gian của ta sẽ bị phá hỏng không còn một mống,ta còn mong nhóc đi sớm ấy chứ.

Từ Nhi nhìn thấy ta không chút do dự nào gạt đầu rất nhanh thì im lặng không nói gì với ta nữa mà chuyển sang người mặc áo đen đang quỳ trước xe ngựa nói:

-Đi thôi-Không hiểu sao ta nhìn thấy ánh mắt của hân khi nhìn thấy ta gạt đầu lại có phần mất mát,là ta nhìn lắm sao?

Chuyển ánh mắt lên người áo đen kia,ta không phải người ngu,dĩ nhiên biết đây là người của nhóc.Dù sao Từ Nhi tài năng như vậy,lập nên một thế lực của riêng mình cũng phải thôi,hơn nữa,cái này hân cũng không giấu ta,bọn họ đôi hi cũng thường xuất hiện trước mặt ta.Ta hành nghề y,dĩ nhiên nghĩ thấy mỗi lần Từ Nhi trở về là trên người có mùi huyết tinh,thế nhưng ta chẳng bao giờ để ý cả,chỉ cần hân vẫn là Từ Nhi của ta là tốt rồi,còn về hân có giết người hay giết thú hay không ta không cần quản,ai cũng có cuộc sống riêng của mình mà phải không.

Thế là ta phải tự đi hành trình một mình mà không có Từ Nhi rồi,không biết nhóc con định làm gì nhi,a,ta cũng có chút tò mò rồi đó.

Bạn đang đọc truyện *Tương Tư Mưa Đào Nở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

